

уміннями та навичками вивчення природи та способів здійснення охорони навколишнього середовища; оволодіння системою цінностей у ставленні до довкілля як джерела матеріальних та духовних сил суспільства і кожної особистості.

Зрозуміло, що крім об'єктивних чинників (ґрунтовні фахові знання, психолого-педагогічна та методична підготовка), які обумовлюють зміст, організаційні форми й методи педагогічного впливу вчителя на молодших школярів, важливе значення для ефективності навчально-виховного процесу має особистість учителя, як виразника засвоєння і відтворення моральних, естетичних та інтелектуальних цінностей, передачі їх від покоління до покоління.

Утвердження ідеї самоцінності особистості як гуманістичної мети прогресивного розвитку української держави підсилюють важливість комплексного підходу до формування творчої особистості вчителя, що передбачено Державною національною програмою "Освіта" (Україна XXI століття), яка вимагає "створення умов для професійної свободи, творчого пошуку, ініціативи педагогів, прискорення суспільної апробації, відбору і селекції педагогічних новацій" [1, 44].

Тому педагогічні ВНЗ повинні сприяти творчому розвитку особистості майбутнього фахівця, його особистісному та професійному самовдосконаленню, бути суб'єктом освітнього процесу, універсальним у засвоєнні культури та її трансляції. Отже, підготовка майбутнього вчителя до викладання природознавства у початковій школі передбачає оволодіння студентами педагогічних ВНЗ фаховими знаннями, методичними аспектами організації викладання даного курсу, здатність до творчого педагогічного керівництва навчально-виховного процесу, прагнення до особистісного самовдосконалення, професійної самореалізації.

Література

1. Державна національна програма "Освіта" (Україна XXI століття). – К.: Райдуга, 1994. – 62с.
2. Закон України "Про освіту". – К., 1996. – 60 с.
3. Концепція педагогічної освіти. – К., 1998. – 20 с.
4. Марченко Л. Станіслав Ніколаєнко: Чим потужніша армія освітан...// Освіта України. – 2005. – № 73 (4 жовтня). – С. 1-4.
5. Програми для середньої загальноосвітньої школи. 1-4 класи (Затверджено Міністерством освіти і науки України (наказ № 469 від 20 червня 2006 р.)). – К.: "Початкова школа", 2006. – 432с.

РОЛЬ КОМПЕТЕНТНОСТНОГО ПОДХОДА В СИСТЕМЕ СРЕДНЕГО СПЕЦІАЛЬНОГО ОБРАЗОВАНИЯ

Ташкинова Е.Г. (Россия)

Сегодняшний ритм жизни, требования к качеству жизни изменились в «корне». Все убеждены, что нынешние «работодатели» и их методы отбора кадров не гарантируют должный уровень подготовки специалистов.

Возросшая динамика производственной деятельности требует не столько повышения профессиональной квалификации, сколько развития организационно-управленческих способностей специалистов: умения быстро находить нужную информацию, грамотно планировать свою работу и т.д.

Особое внимание при отборе сотрудников не уделяется не только профессиональным, но и личным, социальным, а также управленческим компетенциям.

В центре внимания педагогов теперь должны быть не только формирование определенных знаний и умений, но и личностный подход к каждому студенту.

В рамках нового компетентного підходу, сучасні освітні технології дозволяють студенту «будувати себе».

Освітні заклади стали розвиватися з максимальною спадковістю освітніх програм, прагнучи до того, щоб всі програми співпрацювали між собою і кожна з них дозволяла продовжити освіту.

Метою компетентного підходу стає не тільки передача систематизованих наукових і практичних знань, а забезпечення прискореної інтеграції випускників в виробничу сферу і підвищення їх конкурентоспроможності на ринку праці.

Компетентний підхід в професійній освіті фіксує нову модель освіти – таку систему планування, організації і оцінки навчального процесу, в якій основним освітнім результатом виступає професійна компетентність і складові її спеціальні професійні компетенції випускників. Професійна компетентність особистості – це готовність мобілізувати свої знання, навчання, здібності, необхідні для ефективного рішення професійних завдань в типових і нестандартних ситуаціях.

Сьогодні модель спеціаліста-випускника виступає на основі ГОС. Основним недоліком якої є описательний характер моделі: вона не завжди враховує об'єктивні фактори швидко розвиваючого науково-технічного прогресу, вплив економічних, політичних, соціальних і демографічних умов.

Також постійно змінюється суспільство, непередбачені ситуації, зростаючий обсяг інформації, ускладнення відносин між людьми диктують необхідність формування такої особистості, яка вміє жити в цих умовах, вирішувати складні завдання професійно і особисто значимі.

Отже, збираючись концепція компетентності, починає грати сьогодні важливу роль в професійній освіті і становленні сучасного спеціаліста.

Відповідним звеном в формуванні цих компетенцій повинен стати викладач, а головна задача викладачів і співробітників – створити умови для їх формування.

Однак реалізація стандартів на основі компетентного підходу неможлива без забезпечення якості підготовки спеціаліста, яке передбачає інформатизацію освітнього процесу, використання активних методів навчання, атмосферу співпраці студентів і викладачів.

ІСТОРІЯ ТРУДОВОГО ДІТЯЧОГО КОРПУСУ У ВІДОБРАЖЕННІ ВІТЧИЗНЯНОГО І ЗАРУБІЖНОГО МАКАРЕНКОЗНАВСТВА

Ткаченко А.В. (Полтава)

Все, що пов'язане з долею однієї з педагогічних ініціатив А.С. Макаренка – Трудового дитячого корпусу Харківського округу (ТДК), традиційно, але незаслужено знаходилося на периферії як вітчизняного, так і світового біографічного макаренкознавства. Це можна пояснити принаймні декількома причинами. Серед створених і керованих Макаренком дитячих установ, завжди творчими лабораторіями педагога вважалися горьківська колонія і комуна імені Дзержинського, досвід яких неодноразово відображений в художніх, публіцистичних і наукових формах. Пропагувати інші пункти апробації своїх виховних ідей не давав підстав і сам Макаренко. Крім того, в обставинах тотальної канонізації педагога недивною виглядає обережність багатьох вітчизняних дослідників щодо „непевних“, на їх погляд, епізодів в його біо-